

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.092 van 28 januari 2003
in de zaak A. 132.359/XIV-13.647.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. BAHRAMI,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Boomkwekerijstraat 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift XXX, van Iraanse nationaliteit, op 27 januari 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 2003 tot weigering van toegang , met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 januari 2003;

Gelet op de beschikking van 28 januari 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op de beschikking van 27 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. BAHRAMI verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. DE SOMERE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partij op 5 januari 2003 in België is aangekomen; dat zij onmiddellijk de hoedanigheid van politiek vluchteling heeft aangevraagd; dat zij verklaart gezocht te worden door de Iraanse veiligheidsdiensten, dat zij sympatisante is van de beweging “Daftar Tahkim Vahdad” en voor die beweging pamfletten typte en aan vergaderingen deelnam, en dat zij ook contacten onderhoudt met de genaamde M., leider van de communisten in Shiraz; dat naar zij verklaart ter gelegenheid van een vergadering haar is gevraagd om een pamflet te typen, dat zij de “check print” ervan vergeten was op haar werk en dat zij gemerkt heeft dat die weggenomen was door agenten van de veiligheidsdiensten ettelaat en herassat; dat zij zich dan naar haar zeggen verstoopt heeft bij een vriendin, vernomen heeft dat de veiligheidsdienst een huiszoeking had verricht en daarbij enkele boeken hadden meegenomen, en dat zij dan Iran heeft moeten ontvluchten; dat zij na enige tijd verdoken te hebben verbleven in Kermanshah, is kunnen vluchten naar Turkije, vanwaar zij via Praag naar Brussel is gereisd; dat haar Iraans paspoort haar tijdens de vlucht naar Praag door de smokkelaar zou zijn afgenomen; dat na aankomst op 5 januari 2003 te Zaventem op 7 januari 2001 de tweede verwerende partij haar de toegang tot het grondgebied heeft geweigerd, met teruggedrijving; dat op 22 januari 2003 de eerste verwerende partij die beslissing heeft bevestigd, overwegende dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen zodanige tegenstrijdigheden bevatten dat deze de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag in het gedrang brengen; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat de verzoekende partij is vastgehouden in het transitcentrum 127 te Melsbroek en heden 28 januari 2003 om 9.05 zal worden teruggedreven naar Praag;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoekster als enig middel de schending aanvoert van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, van de artikelen 48, 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991, van het beginsel dat de bestuursoverheid haar beslissing moet nemen na van alle gegevens van de zaak kennis te hebben genomen en kennelijk onredelijke beoordeling; dat zij in essentie uiteenzet:

1. dat de verwerende partij in haar beslissing het begrip “bedrieglijke” aanvraag miskent omdat daarop enkel een beroep kan worden gedaan wanneer het wetens en willens de bedoeling is de Belgische overheden te misleiden, terwijl hier dat niet het geval is en de verzoekster ten hoogste betrappt kan worden op twee tegenstrijdigheden;
2. dat wat de eerste tegenstrijdigheid betreft zij bij twee vergaderingen met twee maanden tijdsverschil aanwezig was de, eerste van de groep “2 Khordad” die ging over een eventuele aanval van de USA op Irak, de tweede bij M., over de klassenstrijd en het communisme in het algemeen,
3. dat wat de tweede tegenstrijdigheid betreft met betrekking tot de in beslag genomen voorwerpen bij de huiszoeking, zij altijd beweerd heeft dat het om boeken ging met politieke inhoud die haar waren geleend door H. G., aangetrouwde oom, en dat zij trouwens niet aanwezig was bij die huiszoeking,
4. dat niet kan worden aangenomen dat zij bij de tweede ondervraging met enkele dagen tijdsverschil vergeten zou zijn wat zij bij de eerste ondervraging gezegd had, en dat de verschillen te wijten zijn aan een gebrekkige vertaling,
5. dat bovendien niet dezelfde waarde gehecht kan worden aan de niet herlezen en ondertekende “nota’s” bij het Commissariaat generaal als aan het “verslag” op de Vreemdelingendienst, dat verzoekster wel gelezen en ondertekend heeft,

6. dat die tegenstrijdigheden niet volstaan om haar verklaringen te discrediteren, reeds in het stadium van de ontvankelijkheid, zonder in termen van beslissing de gegrondheid van de vraag te betwisten;

Overwegende dat weliswaar moet worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot vergaderingen niet altijd overeenstemmen aangaande de data, personen en onderwerpen; dat dergelijke tegenstrijdigheden niet zonder meer het bewijs leveren van het feit dat de vraag “klaarblijkelijk” steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, meer bepaald “bedrieglijk” is in de zin van artikel 52, § 1, 2/, a, van de vreemdelingenwet; dat gelet op de gegevens waarover de Raad van State beschikt, het hem in de huidige stand van de rechtspleging voorkomt dat verzoeksters aanvraag niet om die reden kon worden afgewezen;

Overwegende dat de verwerende partijen opwerpen dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de uiterst dringende noodzakelijkheid omdat zij, wetende dat zij op elk moment kon worden teruggedreven, tot de vooravond van die terugdrijving heeft gewacht om haar vordering in te stellen;

Overwegende, gelet op de tijdsdwang waaronder de Raad van State zich in dezen moet uitspreken, hij zich ertoe beperkt vast te stellen dat de afgewezen asielzoeker de vierde dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld en dat aan de huidige verzoekster pas op 27 januari 2003 is medegedeeld dat zij heden om 9 uur, dus minder dan 24 uur later, zou worden teruggedreven; dat de tijd ontbreekt om een onderzoek te wijden aan de vraag of verzoekster alle omstandigheden in acht genomen voldoende diligent heeft gehandeld; dat de uiterst dringende noodzakelijkheid is aangetoond;

Overwegende dat verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel laat gelden dat in geval van terugkeer naar haar vaderland haar veiligheid en fysieke integriteit in gevaar zal komen, dat zij bij haar aankomst in Tsjechië, gewoon transitland, zonder twijfel doorgezonden zal worden naar Turkije, land dat grenst aan Iran en dat regelmatig Iraanse asielzoekers teruggedrijft; dat verzoekster erop wijst dat Turkije geen al te beste reputatie heeft op het stuk van de mensenrechten en daar trouwens recent een islamitische partij aan het bewind is gekomen;

Overwegende dat luidens de bestreden beslissing verzoekster teruggeleid mag worden naar de grens van het land dat zij ontvlucht is; dat kan worden verwacht dat verzoekster bij aankomst in Tsjechië, louter transitland, onmiddellijk doorgezonden zal worden naar Turkije waar zij vandaan kwam; dat de vrees dat zij vandaar zal worden teruggedreven naar Iran, waar zij mogelijk vervolgd zal worden, niet denkbeeldig is; dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 2003 tot weigering van toegang , met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van XXX.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig januari tweeduizend en drie, door :

de HH. J. DE BRABANDERE, kamervoorzitter,

W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

J. DE BRABANDERE.